

KOMISE EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ

V Bruselu dne 10.2.2006

KOM(2006) 49 v konečném znění

**PÁTÁ ZPRÁVA KOMISE RADĚ, EVROPSKÉMU PARLAMENTU, EVROPSKÉMU
HOSPODÁŘSKÉMU A SOCIÁLNÍMU VÝBORU A VÝBORU REGIONŮ**

o uplatňování směrnice 89/552/EHS „Televize bez hranic“

{SEK(2006) 160}

OBSAH

1.	Úvod.....	3
1.1.	Souvislosti vzniku této zprávy	3
1.2.	Rozvoj televizního trhu v Evropě	3
2.	Oznámení nových členských států.....	5
3.	Uplatňování směrnice.....	5
3.1.	Oblast působnosti	5
3.2.	Pravomoc (článek 2)	5
3.3.	Události zásadního významu pro společnost (článek 3a)	6
3.4.	Podpora distribuce a výroby televizních programů (články 4 a 5)	6
3.5.	Pravidla pro reklamu (články 10 až 20)	7
3.5.1.	Přijetí interpretačního sdělení	7
3.5.2.	Reklamní panely na stadionech během sportovních přenosů	7
3.5.3.	Kontrola.....	8
3.6.	Ochrana dětí a mladistvých a veřejného pořádku (články 2a, 22 a 22a).....	8
3.7.	Koordinace národních orgánů a Komise.....	9
3.7.1.	Kontaktní výbor	9
3.7.2.	Skupina regulačních orgánů.....	9
4.	Revize směrnice	10
5.	Mezinárodní aspekty	10
5.1.	Rozšíření	10
5.2.	Spolupráce s Radou Evropy	10
6.	Závěry	11

1. Úvod

1.1. Souvislosti vzniku této zprávy

Tímto sdělením Komise předkládá Radě, Evropskému parlamentu, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů (pro informaci) pátou zprávu o uplatňování směrnice 89/552/EHS¹ ve znění směrnice 97/36/ES² „Televize bez hranic“ (dále jen „směrnice“).

Článek 26 směrnice stanoví, že nejpozději 31. prosince 2000 a poté každé dva roky musí Komise předložit Evropskému parlamentu, Radě a Hospodářskému a sociálnímu výboru zprávu o uplatňování směrnice v pozměněném znění a případně navrhnout kromě toho její přizpůsobení vývoji v oblasti televizního vysílání, zejména na základě současného rozvoje technologií.

Tato zpráva následuje po čtvrté zprávě³, která byla přijata v lednu 2003, a zabývá se uplatňováním směrnice v letech 2003 a 2004⁴.

V příloze čtvrté zprávy Komise navrhla pracovní program jako otevření diskuse o možné potřebě upravit regulační rámec Evropské unie (EU) v této oblasti, z důvodu rozvoje trhu a technologií. Proto Komise zahájila v roce 2003 konzultace týkající se revize směrnice⁵.

Na tuto zprávu by se mělo pohlížet v souvislosti s touto debatou.

1.2. Rozvoj televizního trhu v Evropě

Během let až do roku 2004 dosáhl příznivý trend v rozvoji audiovizuálního odvětví EU vysoké zralosti. Současně některé modely podnikání musely čelit tvrdým zkouškám a v některých oblastech podnikatelé prošli procesem konsolidace.

Nové příležitosti pro podnikání, zejména „digitální pozemní televizní vysílání“⁶ a poskytování audiovizuálních služeb prostřednictvím nových technologických platform, rozšířily množství těchto služeb na trhu a posílily známý jev rozdrobenosti nabídky. Zdá se, že se tento trend stabilizuje v kontextu snížení reklamních zdrojů a malých vyhlídek na zvýšení veřejného financování.

V praxi je jasným důkazem zvýšení počtu nabízených služeb počet dostupných kanálů. Zatímco na začátku roku 2001⁷ vysílalo přes 660 kanálů s možným celostátním pokrytím prostřednictvím pozemních vysílačů, družice nebo kabelové televize, o tři roky později v EU-15 vysílalo více než 860 takových kanálů⁸.

¹ Úř. věst. L 298, 17.10.1989, s. 23.

² Úř. věst. L 202, 30.7.1997, s. 60.

³ KOM(2002) 778 v konečném znění, 6.1.2003.

⁴ Kdykoli to bude nezbytné, odkáže se rovněž k nejnovějšímu událostem roku 2005.

⁵ Viz bod 4 zprávy.

⁶ Přejít na „digitální pozemní televizní vysílání“ se ve většině členských států plánuje na léta 2006-2012.

⁷ Evropská audiovizuální observatoř, Ročenka 2001.

⁸ Evropská audiovizuální observatoř, Ročenka 2004.

Služby televizního vysílání zaměřené na jiné než vnitrostátní trhy se navíc rozvíjely ještě rychleji. Na začátku roku 2004 bylo identifikováno okolo 220 takových kanálů⁹. Více než 160 z nich vysílalo do zemí EU-25 z jiných členských států nebo z jiných zemí (v roce 2001 bylo takových kanálů v EU-15 pouze 68).

Hlavním předpokladem po rozvoj audiovizuálních služeb on-line je široká dostupnost širokopásmového přístupu. Díky značným investicím v posledních letech, které se stále rozšiřují, byla většina členských států EU-15 vybavena infrastrukturami, které pokryly v průměru na konci roku 2004 88 % obyvatelstva¹⁰. Současně neustále roste zavádění pevných širokopásmových připojení a na konci roku 2004 je mělo 10 % obyvatelstva EU-15 a 9 % obyvatel EU-25¹¹.

Celkový podíl na trhu EU-25 hodnocený podle příjmů subjektů televizního vysílání je odhadován na 64,5 miliard EUR v roce 2003 (62,2 miliard EUR v roce 2001, což znamená zvýšení o 3,7 %)¹².

Veřejnoprávní subjekty vysílání upevnily své postavení na trzích EU, pokud jde o příjmy. Celkové příjmy veřejných rozhlasových a televizních služeb dosáhly v roce 2003 29,1 miliardy EUR (v EU-25, včetně 1,6 miliardy EUR za rozhlasové služby), což je téměř stejná hodnota jako v roce 2002¹³.

Soukromé subjekty televizního vysílání v EU-25 zaznamenaly v roce 2003 příjmy v celkové výši 18,3 miliard EUR, což je téměř stejná hodnota jako v předchozím roce¹⁴. Placená televize a balíčky předplaceného vysílání zvýšily v roce 2003 příjmy na celkovou částku 13,6 miliard EUR, což byl nárůst o 14,3 % oproti předchozímu roku díky úspěchu balíčků¹⁵.

Reklama je nadále hlavním zdrojem příjmů subjektů televizního vysílání v EU. Po několika letech expanze, která se přerušila až v roce 2001, dosáhl hrubý trh s televizní reklamou v roce 2004 okolo 25,7 miliard EUR v EU-15 (ve srovnání s rokem 2003 je to nárůst o 7,2 %)¹⁶. Pokles příjmů z reklamy v roce 2001 se odhaduje přibližně na 6,8 % (podle údajů z roku 2002 srovnaných s údaji z roku 2000)¹⁷. V roce 2004 byl trh s televizní reklamou zhruba na úrovni roku 2000 v nominálních hodnotách a vytvářel téměř třetinu celkových investic do reklamy¹⁸.

⁹ Tamtéž.

¹⁰ IDATE, Rozvoj širokopásmového připojení v Evropě, 2005.

¹¹ Komunikační výbor, 2005.

¹² Evropská audiovizuální observatoř, Ročenka 2005. Výpočet nezahrnuje některé kategorie veřejných a soukromých subjektů rozhlasového vysílání.

¹³ Tamtéž.

¹⁴ Tamtéž.

¹⁵ Tamtéž.

¹⁶ Tamtéž.

¹⁷ Tamtéž.

¹⁸ Tamtéž.

2. OZNÁMENÍ NOVÝCH ČLENSKÝCH STÁTŮ

Nové členské státy, které přistoupily k EU dne 1. května 2004, byly požádány, aby oznámily vnitrostátní právní předpisy provádějící směrnici. Provedené hodnocení ukazuje, že po této stránce své povinnosti splnily.

3. UPLATŇOVÁNÍ SMĚRNICE

3.1. Oblast působnosti

Poté, co Mediakabel BV zahájil řízení proti rozhodnutí orgánu *Commissariaat voor de Media* (nizozemský orgán pro hromadné sdělovací prostředky), požádal nizozemský *Raad van State* Evropský soudní dvůr o rozhodnutí o předběžné otázce, zda se směrnice vztahuje na služby „videa na žádost“, tzn. služby placeného přístupu, která uživatelům umožňují dívat se na „multiplexní“ vysílání, za něž platí na základě objednávky. Rozsudek Soudního dvora v této věci nebyl v roce 2004 dosud vydán¹⁹.

3.2. Pravomoc (článek 2)

Základem směrnice je zásada „země původu“. Proto programy, které vyhovují zákonům země původu, které jsou v souladu s ustanoveními směrnice, se mohou volně šířit v rámci EU.

Během referenčního období Komise zahájila řízení pro porušení Smlouvy proti nizozemským orgánům poté, co *Commissariaat voor de media* (nizozemský orgán pro hromadné sdělovací prostředky) rozhodl udělit sám sobě pravomoc pro kanály RTL 4 a RTL 5, které jsou přenášeny subjektem televizního vysílání pod pravomocí Lucemburska. Aniž by vyslechl argumenty *Commissariaat voor de Media* ve věci samé, zrušil rozsudek *Raad van State* toto rozhodnutí a prohlásil, že *Commissariaat voor de Media* nemůže udělit sám sobě pravomoc a způsobit tak situaci dvojí pravomoci, která je v rozporu se směrnicí. Komise se rozhodla uzavřít věc vzhledem k tomu, že po rozsudku nadále situace dvojí pravomoci nepřetrvávala.

Pokud jde o výjimky ze zásady země původu podle čl. 2a odst. 2, v případě „Extasi TV“ se objevil konflikt. Vláda Spojeného království oznámila Komisi dne 20. prosince 2004, že hodlá zakázat televizní službu známou pod názvem „Extasi TV“. Důvodem bylo, že dotyčná televizní služba zjevně a vážně porušuje článek 22 směrnice. Zde nebylo jasné, který členský stát má pravomoc nad tímto subjektem televizního vysílání.

Rozpory co do pravomoci se týkaly nejen čl. 2a odst. 2, a to v případech, kdy právní řád přijímajícího členského státu obsahoval přísnější nebo podrobnější pravidla než právní řád země, v níž je usazen subjekt televizního vysílání. Švédská komise pro vysílání například Komisi oznámila, že podle ní kanály TV3 a Canal 5 pod britskou pravomocí spadají pod pravomoc Švédska. Namísto toho, aby přijalo jednostranná opatření, zahájilo Švédsko dialog mezi příslušnými regulačními orgány. Pokud taková diskuse nezpochybně zásadu země původu, Komise takový přístup vítá a nabízí svou pomoc. Podobné problémy nastaly mezi Irskem a Spojeným královstvím.

¹⁹ Věc C-89/04. Rozsudek byl vydán dne 2. června 2005, viz rovněž pracovní dokument útvarů Komise, který je přiložen ke zprávě.

Dále byl během referenčního období velice důležitý problém programů třetích zemí podněcujících nenávisť, které přešly pod pravomoc členského státu podle čl. 2 odst. 4. Kanál Al Manar přenášelo několik evropských subjektů satelitního vysílání. Francie byla první zemí, která zakročila proti přenášení tohoto kanálu prostřednictvím satelitů Eutelsat, které spadají pod její pravomoc v souladu s čl. 2 odst. 4. Poté co Al Manar odvysílal sérii antisemitských programů, nařídily francouzské orgány dne 13. prosince 2004 provozovateli satelitu, aby ukončil službu televizního vysílání kanálu Al Manar. Toto rozhodnutí bylo neprodleně provedeno a vysílání bylo zastaveno dne 14. prosince 2004.

Po zákazu francouzskými orgány byl kanál Al Manar stále dostupný přes poskytovatele satelitního vysílání New Sky Satellite (ústředí v Haagu) a Hispasat. O tomto případu se jednalo na mnoha schůzích a byl tématem mnoha diskusí mezi členskými státy a Komisí. Nizozemské a španělské orgány následně rovněž nařídily ukončit přenos kanálu Al Manar. Tato úzká spolupráce umožnila, aby Evropa účinně bojovala proti podněcování nenávisťi vysíláním ze třetích zemí.

3.3. Události zásadního významu pro společnost (článek 3a)

Ustanovení čl. 3a odst. 1 směrnice se týká vnitrostátních opatření na ochranu událostí, které mají zásadní význam pro společnost. Do konce roku 2004 vstoupila opatření podle čl. 3 odst. 1 v platnost a byla oznámena Komisi za tyto členské státy: Itálii, Německo, Spojené království, Rakousko a Irsko. O návrzích opatření Irska se diskutovalo v kontaktním výboru dne 30. ledna 2003 (který k nim přijal kladné stanovisko), a následně byly v dubnu 2003 zveřejněny v Úředním věstníku²⁰. Návrhy opatření, které předložila Belgie a Francie, se projednávaly s příslušnými národními orgány a v březnu 2004 v kontaktním výboru, který k nim přijal kladné stanovisko. Následně v průběhu roku 2004 Belgie Komisi oznámila svá konečná opatření a ta byla zveřejněna v Úředním věstníku²¹.

Podle čl. 3a odst. 2 směrnice musí být v Úředním věstníku jednou ročně zveřejněn konsolidovaný seznam opatření, která členské státy přijaly. Poslední konsolidovaný seznam byl zveřejněn v srpnu 2003²².

Věc týkající se role Komise ve vztahu k čl. 3a směrnice stále čeká na projednání Evropským soudem prvního stupně²³.

3.4. Podpora distribuce a výroby televizních programů (články 4 a 5)

Dne 28. července 2004 Komise přijala šesté sdělení o uplatňování článků 4 a 5 směrnice. Zpráva se týká EU-15 během referenčního období 2001-2002. V roce 2001 byla průměrná doba vysílání evropských děl v EU-15 66,95 % a v roce 2002 to bylo 66,10 %, což znamenalo vzestup o 5,42 procentních bodů za čtyři roky (1999-2002).

²⁰ Úř. věst. C 100, 26.4.2003.

²¹ Úř. věst. C 158, 29.6.2005. V roce 2005 Francie rovněž svá opatření oznámila Komisi (přijata v prosinci 2004), což bude zveřejněno v patřičnou dobu.

²² Úř. věst. C 183, 2.8.2003. V roce 2004 nebyl zveřejněn žádný konsolidovaný seznam, neboť v té době nenastaly v tomto seznamu žádné změny. Nový konsolidovaný seznam obsahující opatření Belgie a Francie Komise zveřejní ihned po zveřejnění francouzského seznamu v Úředním věstníku.

²³ Věc T-33/01, ústní jednání se konalo dne 7. července 2005.

Podíl evropských děl nezávislých tvůrců v EU-15 byl v roce 2001 37,75 % a v roce 2002 34,03 %, takže díla nezávislých tvůrců tvoří stále okolo třetiny celkového způsobilého vysílacího času nebo zhruba 50 % všech evropských děl. To je mnohem více, než byl cíl 10 % stanovený v článku 5 směrnice. Tyto výsledky ukazují, že poptávka po národních a evropských dílech, která za posledních deset let neustále rostla, dosáhla nového vrcholu v roce 2002 a tvořila téměř dvě třetiny celkového způsobilého vysílání. Vzhledem k tomu, že směrnice požadovala podíl 50 %, je 66 % uspokojivým výsledkem a svědčí o síle evropského audiovizuálního odvětví.

V roce 2004 Komise provedla dobrovolné zjišťování situace v sedmi nových členských státech, které přistoupily k EU dne 1. května 2004, aby mohla lépe posoudit budoucí dopady článků 4 a 5 v těchto zemích. Referenčním obdobím bylo předvstupní období od ledna 2003 do dubna 2004. V roce 2003 bylo na programu průměrně 60 % evropských děl a v prvních měsících roku 2004 to bylo 62 %, z čehož bylo splněno 77 % v roce 2003 a 83 % v prvních měsících roku 2004. Podíl evropských děl nezávislých tvůrců byl v roce 2003 30 % a v prvních měsících roku 2004 31 %. Vzhledem k tomu, že se tyto údaje týkají předvstupního období, ukazují obecně uspokojivé uplatňování článků 4 a 5 v daných členských státech.

Sedmé sdělení o uplatňování článků 4 a 5 v období 2002-2004, které by měla Komise přijmout v první polovině roku 2006, bude poprvé zahrnovat statistiku ze všech 25 členských států.

3.5. Pravidla pro reklamu (články 10 až 20)

3.5.1. Přijetí interpretačního sdělení

Vzhledem k vývoji nových reklamních technik, jako jsou rozdělená obrazovka, interaktivní reklama, virtuální reklama a dokonce i umístění produktu, Komise dne 23. dubna 2004 přijala interpretační sdělení, které má objasnit výklad některých ustanovení směrnice²⁴. Toto sdělení zejména upřesňuje, jak mají být patřičná pravidla směrnice uplatňována na rozdělené obrazovky, na minispoty, televizní podporu prodeje, virtuální sponzoring a rovněž na interaktivní reklamu. V souladu s judikaturou Soudního dvora Evropských společenství uplatňuje interpretační sdělení zásadu, podle níž zákaz nějaké techniky nebo formy reklamy je platný pouze tehdy, pokud je výslovně stanoven směrnicí. Členské státy však mají nadále volnou ruku v přijímání přísnějších nebo podrobnějších ustanovení pro subjekty televizního vysílání spadající pod jejich pravomoc.

3.5.2. Reklamní panely na stadionech během sportovních přenosů

Francouzský zákon o potírání závislosti na tabáku a alkoholu (tzv. zákon Evin) zakazuje přímou nebo nepřímou televizní reklamu na alkoholické nápoje. Z toho zejména vyplývá, že vysílají-li se ve Francii mezistátní dvoustranné sportovní události týkající se hlavně francouzských diváků, musí francouzské subjekty televizního vysílání učinit všechno pro to, aby se na obrazovce neobjevila reklama na alkoholické nápoje.

Soudnímu dvoru byly předány dvě věci týkající se tohoto režimu: žaloba pro porušení Smlouvy²⁵ na jedné straně a žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na straně druhé²⁶.

²⁴ Interpretace sdělení Komise o některých aspektech ustanovení o televizní reklamě ve směrnici „Televize bez hranic“, Úř. věst. C 102, 28.4.2004, s. 2.

²⁵ Věc C-262/02.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, která nás v rámci této zprávy více zajímá, se týkala toho, že kanál TF1 vyzval společnosti Groupe Darmon a Giro Sport, které byly pověřeny k tomu, aby na jeho účet sjednaly práva na televizní přenos fotbalových zápasů, aby zařídily, že se na obrazovce neobjeví značky alkoholických nápojů. Společnost Bacardi France, které byl v důsledku toho odmítnut pronájem reklamních panelů kolem hřiště, se u francouzských soudů domáhala toho, aby TF1, Darmon a Giro Sport bylo přikázáno, aby přestaly vyvíjet takový tlak na zahraniční fotbalové kluby. V této věci francouzský kasační soud (Cour de cassation) předložil Soudnímu dvoru předběžnou otázku týkající se možného rozporu mezi francouzským režimem a ustanoveními práva Společenství včetně dané směrnice.

V rozsudku ze dne 13. července 2004 Soudní dvůr stanovil, že nepřímá televizní reklama na alkoholické nápoje pocházející z panelů, které jsou vidět při sportovních přenosech, není samostatným televizním oznámením, které má propagovat věci nebo služby ve smyslu směrnice. Dvůr usoudil, že je technicky nemožné, aby subjekty televizního vysílání tuto reklamu ukazovaly pouze pouze v intervalech mezi různými částmi daného televizního vysílání. Dvůr tedy učinil závěr, že ustanovení směrnice se v daném případě nepoužijí a že francouzský režim televizní reklamy je kompatibilní s právem Společenství.

3.5.3. *Kontrola*

Komise pravidelně kontrolovala (tři země za rok), zda členské státy správně zajišťují, že subjekty televizního vysílání spadající pod jejich pravomoc splňují pravidla směrnice o reklamě. Za tímto účelem Komisi pomáhá nezávislý konzultant, jehož úkolem je shromáždit náležitá fakta a informace.

Na základě zpráv o kontrole byla proti některým členským státům zahájena řízení pro porušení Smlouvy a Belgickému království bylo zasláno odůvodněné stanovisko. Počet a závažnost porušení pravidel směrnice pro reklamu ukázal, že odpovědné orgány členských států neprováděly patřičnou kontrolu, zda subjekty televizního vysílání spadající pod jejich pravomoc tato pravidla uplatňují.

3.6. **Ochrana dětí a mladistvých a veřejného pořádku (články 2a, 22 a 22a)**

Druhá hodnotící zpráva²⁷ Komise Radě a Evropskému parlamentu o uplatňování doporučení Rady ze dne 24. září 1998 o ochraně dětí a mladistvých a lidské důstojnosti byla přijata dne 12. prosince 2003. Členské státy, státy EHP a (v té době) přistupující země obdržely dotazník²⁸.

Druhá hodnotící zpráva ukázala, že členské státy doporučení stále uplatňovaly různě, ale že vývoj byl obecně pozitivní.

Dne 30. dubna 2004 se Komise dále zabývala druhou hodnotící zprávou a navrhla doplňkové doporučení: doporučení Evropského parlamentu a Rady k ochraně dětí a mladistvých a lidské důstojnosti a o právu na odpověď v souvislosti s konkurenceschopností evropského odvětví audiovizuálních a informačních služeb²⁹.

²⁶ Věc C-429/02.

²⁷ KOM(2003) 776 v konečném znění, 12.12.2003.

²⁸ Viz http://europa.eu.int/comm/avpolicy/regul/new_srv/secondreport_en.htm.

²⁹ KOM(2004) 341 v konečném znění, 30.4.2004.

Toto doplňkové doporučení bylo navrženo, abychom drželi krok s výzvami, které přinášejí rozvoje technologií. Návrh je vystavěn na původním doporučení z roku 1998 a týká se mediální gramotnosti, mediálního vzdělávání, práva na odpověď ve všech médiích, spolupráce a sdílení zkušeností a osvědčených postupů mezi (samo)regulačními orgány, které pracují s hodnocením nebo klasifikací obsahu audiovizuálního vysílání, a opatření proti diskriminaci ve všech médiích.

V současné době se o něm jedná v Radě a Evropském parlamentu.

3.7. Koordinace národních orgánů a Komise

3.7.1. Kontaktní výbor

Uplatňování pravidel směrnice je úkolem každého členského státu. Udržovaly se systematické kontakty s národními regulačními orgány, zejména prostřednictvím kontaktního výboru, který byl ustaven směrnicí (článek 23a). V době, již se týká tato zpráva, se výbor sešel u pěti příležitostí.

Výbor plnil úkoly, které mu ukládá směrnice. Postupem podle čl. 3a odst. 2 předložil stanoviska týkající se událostí zásadního významu pro společnost³⁰.

Aby usnadnil provádění směrnice prostřednictvím pravidelných konzultací o praktických problémech, které se při jejím uplatňování vyskytly, jednal kontaktní výbor mimo jiné o interpretačním sdělení Komise o reklamě.

V letech 2002-2004 se na více setkáních kontaktního výboru hovořilo o revizi směrnice. Komise podala výboru zprávu o veřejné konzultaci v roce 2003 a o práci účelových pracovních skupin³¹.

Kontaktní výbor byl rovněž informován o záměru Spojeného království přijmout opatření podle článku 2a směrnice a jednal o problému určení kompetentního členského státu³².

3.7.2. Skupina regulačních orgánů

Přestože směrnice výslovně nezmiňuje národní regulační orgány, uspořádala Komise dne 27. března 2003 zahajovací schůzi Skupiny regulačních orgánů na vysoké úrovni, na níž se sešly orgány členských států příslušné pro vynucování právních předpisů pro televizní vysílání. Tyto schůze, které se konají v průměru dvakrát za rok, se zaměřují na posílenou spolupráci národních regulačních orgánů, tak aby zaručily konzistentní uplatňování regulačního rámce EU.

³⁰ Viz bod 3.3 této zprávy.

³¹ Viz bod 4 této zprávy.

³² Viz bod 3.2 této zprávy.

4. REVIZE SMĚRNICE

Revize směrnice, včetně veřejných slyšení a písemných konzultací, byla zahájena v roce 2003 pracovním programem přiloženým k páté zprávě o uplatňování směrnice³³.

Komise uvedla závěry z této první konzultace ve svém sdělení k budoucnosti evropské regulační politiky v oblasti audiovizí³⁴. Aby směrnice i nadále pozitivně přispívala k volnému pohybu vysílacích služeb v rámci EU, byly určeny některé problémy, které se musí ve střednědobém termínu řešit. Sdělení z roku 2003 ustanovilo účelové pracovní skupiny s odborníky, kteří mají tyto problémy projednat.

Evropský parlament se do konzultačního procesu aktivně zapojil zejména účastí několika poslanců EP³⁵. Komise by měla přijmout koncept legislativního návrhu na konci roku 2005.

5. MEZINÁRODNÍ ASPEKTY

5.1. Rozšíření

Během období, jímž se zpráva zabývá, se EU rozrostla z 15 na 25 členů, když dne 1. května 2004 k Unii přistoupilo 10 nových členských států.

Vztahy mezi Unií a (v té době) kandidátskými zeměmi se rozvíjely podle předvstupních strategií. Na základě pokroku, kterého bylo dosaženo v harmonizaci vnitrostátních právních předpisů se směrnicí, byla jednání s budoucími členskými státy ohledně politiky kultury a audiovizí definitivně uzavřena na zasedání Evropské rady v Kodani v prosinci 2002. Komise sledovala tento proces a zvláštní pozornost věnovala rozvoji přiměřených správních a soudních kapacit k provedení směrnice.

Nyní se EU připravuje na další rozšíření. Bulharsko a Rumunsko by měly k Evropské unii přistoupit v roce 2007. Chorvatsko a Turecko jsou kandidátskými zeměmi.

Pokud jde o země západního Balkánu, Evropská rada zdůraznila při mnoha příležitostech jejich vyhlídky na členství v EU. Komise ve spolupráci s Radou Evropy provádí strategii sbližování audiovizuálních politik těchto zemí s evropskými normami pro média.

5.2. Spolupráce s Radou Evropy

Spolupráce mezi Komisí a Radou Evropy se nadále rozvíjí, zejména pokud jde o výměnu informací o rozvoji Evropské úmluvy o přeshraniční televizi. Představitel Komise se zúčastnil jako pozorovatel pěti schůzí Stálého výboru pro přeshraniční televizi (T-TT) a čtyř setkání Řídícího výboru pro hromadné sdělovací prostředky (CDMM) a rovněž Výboru ministrů Rady Evropy o hromadných sdělovacích prostředcích v Kyjevě.

³³ KOM(2002) 778 v konečném znění, 6.1.2003.

³⁴ KOM(2003) 784 v konečném znění, 15.12.2003.

³⁵ Několik poslanců EP bylo zpravodaji na konferenci v Liverpoolu a zpráva Henryho Webera o uplatňování článků 4 a 5 směrnice se týká revize směrnice.

6. ZÁVĚRY

Směrnice „Televize bez hranic“ nadále úspěšně zaručuje svobodu poskytování služeb televizního vysílání v Evropské unii. Zůstávají v platnosti základní cíle veřejného zájmu, které tato směrnice sleduje harmonizací vnitřního trhu na minimální úrovni. Směrnice stanoví účinnou regulaci evropského audiovizuálního odvětví a zpráva potvrzuje oprávněnost společného evropského přístupu k záležitostem audiovize.

Vzhledem k rozvoji trhu a technologií je však zjevné, že je třeba přezkoumat současný regulační rámec EU, jak bylo nastíněno výše. Proto Komise hodlá na konci roku 2005 předložit návrh revize směrnice.